

پیشوای ششم شیعیان پایه گذار فقه آل محمد(ص)

امام صادق(ع) با بنیانگذاری اصول مذهب جعفری، عنوان ریاست مذهب و پایه گذار فقه آل محمد(ص) را به حق شایسته و زبینه خود ساخته است.

امام صادق(ع) با بنیانگذاری اصول مذهب جعفری، عنوان ریاست مذهب و پایه گذار فقه آل محمد(ص) را به حق شایسته و زبینه خود ساخته است.

به گزارش خبرنگار مهر، همزمان با ولادت رسول اکرم(ص) هفدهم ماه ربیع الاول به سال هشتاد و سه هجری(آغاز قرن هشتم میلادی) در دودمان رسالت و نبوت نوزادی از سلاله پاک رسالت و از صلب امام باقر(ع) پیشوای پنجم شیعیان جهان و ام فروه، قدم به عرصه حیات گذاشت و جهانی از صفا و نورانیت و علم و دانش را به دستداران خود به ارمغان آورد و منشاء تحولات و دگرگونیهای در جهان اسلام و فضیلت و دنیای معنویت و انسانیت شد.

از زمان جوانی در دوران حیات پدر ارجمندش و پیش از آن که خود عهده دار امامت شد تا آخرین روز حیات رنج آمیز و سرشار از درد و شکنجه اش همواره روشنگر محافل علم و ایمان بود و عقاید عالمانه اش که از ایمان الهی سرچشمه می گرفت تا امروز الهام بخش و حرکت آفرین خیل پیروان مخلص و برگزیده اهل بیت عصمت و فضیلت است.

آری امام صادق بود که دنیای جهل و نادانی گسترده بر زمان خلفای اموی، عباسی و حاکم بر مکان های تحت سیطره آنان را با تابش افکار آسمانی و الهی اش و با انوار دانش بی پایانش که بر تمامی رشته های علوم زمان خود پرتو افکنده بود روشن و منور ساخت.

"ابوحنیف"، پیشوای مشهور فرقه حنفی، در باره امام می گفت: من دانشمند تر از جعفر بن محمد ندیده ام. از نظر فکری و فرهنگی نیز عصر امام صادق(ع) عصر جنبش فکری و فرهنگی بود.

او 15 سال تحت تربیت نیای بزرگش امام سجاد(ع) که زینت سالکان است راه حقیقت و معرفت را به سر برد و 19 سال پس از آن تحت توجهات پدر عالیقدرش امام باقر(ع) قرار گرفت.

امام در دوران زندگی اش بیش از 4 هزار دانش پژوه و دانشمند را تربیت کرد و به منظور تبلیغ جریان اصیل امامت، نمایندگانی از شاگردانش را برای تبلیغ دین اسلام به مناطق مختلف می فرستاد.

آوازه علوم، دانشها، ارشادها و راهنمایی های پیشوا رئیس مذهب ما آن چنان در بلندای محیط اجتماعی آن روز گسترش یافت که به اتفاق همگان او را صادق آل محمد لقب دادند و در محافل علمی و مجالس فضل و دانش با تجلیل و احترام فوق العاده یاد آوری گردید به حدی که دوست و دشمن زبان به اعتراف و قبول فضائل وعظمت او باز گشودند و دشمنان و رقیبان سرسخت نیز نتوانستند از قبول فضائل و مکارم او خود داری و امتناع ورزند.

خصوصیت بزرگی که در مکتب علمی و تربیتی امام صادق(ع) وجود دارد آزادی بهره برداری از علوم و اندیشه ها و ارج و احترام نهادن فوق العاده به دانش و دانشمندان می باشد.

امام صادق(ع) نمونه بارز و مظهر صفات پسندیده و اخلاق حمیده بود. او در گفتار خود راستگو و در پویندگی حقیقت درستکار و دانشمند و عامل به گفتار خویشتن بود.

او در برابر مصائب و شدائد صبور و پر استقامت بود، هرگز لب به شکوه و ناله نمی گشود و بسیار احسان می کرد او معتقد بود که کمال احسان در سه چیز نهفته است: 1- سرعت و تعجیل در خیرات 2- کوچک شمردن و تصغیر خیرات خویش 3- پنهان داشتن و سری کردن کارهای خیر.

از این رو بیشتر اوقات احسانها و نیکوکاریهای خود را مخفی از نظر مردم انجام می داد مگر آنکه در افشای آن خیر و مصلحت والاتری وجود داشته باشد.

سخاوت و بذل او بهترین دلیل شعور اجتماعی او بوده و پنهان داشتن آن دلیل قوت وجدان دینی و احساسات عمیق مذهبی اوست.

امام صادق(ع) در عفو و گذشت و در بزرگواری کم نظیر بود او هرگز بدیها را با بدی مقابله به مثل نمی فرمود بلکه با وجه بهتر و به صوت نیکوتر و شایسته تر خوشرفتاری می نمود. او با معاشرین و خدمتگزاران با مهربانی رفتار می کرد.

همچنین هنگامی که به امام اطلاع می دادند پشت سر او افراد بدگوئی کرده اند، می ایستاد و نماز می خواند و در حق غیبت کننده و بدگو دعا می فرمود. در صورتی که او قادر به انتقام بود ولی هرگز خود را به این افکار آلوده نمی ساخت؛ می فرمود: هرگز در عفو ذلت نیست و در انتقام عظمت وجود ندارد.

خصوصیت بزرگی که در کتب علمی و تربیتی امام صادق(ع) وجود دارد: آزادی بهره برداری از علوم ، اندیشه ها و اعتقاد و همچنین ارج و احترام نهادن فوق العاده به دانش و دانشمندان می باشد.

سرانجام امام صادق در سال 148 هجری توسط خلیفه عباسی به سوی حق شتافت.